SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 36/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť I. V., zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 19. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2015 doručená sťažnosť I. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

(ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 19. augusta 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva:

„Sťažovateľ bol ako povinný účastníkom exekučného konania... sp. zn. EX 328/1997 na základe rozhodnutí Obvodného úradu životného prostredia... v spojení s rozhodnutím Úradu životného prostredia hlavného mesta SR Bratislavy...

Od počiatku nezákonná exekúcia vedená voči sťažovateľovi bola zastavená až uznesením exekučného súdu zo dňa 20.5.2010, č. k. Er 721/97-297...

Proti uzneseniu exekučného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 13.9.2012, č. k. 20 CoE 466/2011-348 potvrdil.

Uznesenie odvolacieho súdu sťažovateľ napadol dovolaním, ktoré Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 19.08.2014, sp. zn. 1Oboer/60/2013 odmietol ako neprípustné.

Exekučný aj odvolací súd svoje rozhodnutie, okrem rôznych parciálnych a nelogických námietok voči uplatneným trovám, založili na princípe posudzovania úspechu jednotlivých podaní sťažovateľa a nie na princípe úspechu vo veci ako takej. Súdy tak fakticky ako úspešné vyhodnotili iba dva právne úkony sťažovateľa - odvolanie proti zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie a odvolanie proti uzneseniu zo dňa 27.7.2010, ktorým exekučný súd paradoxne zaviazal k náhrade trov konania sťažovateľa...

Sťažovateľ podal proti uzneseniu KS BA dovolanie, ktoré NS SR uznesením zo dňa 19.08.2014, sp. zn. 1Oboer/60/2013 odmietol ako neprípustné, napriek tomu, že vyššie uvedené vady rozsudku KS BA, majúce za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu zakladali dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) OSP.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 13.09.2012, č. k. 1Oboer/60/2013 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.09.2012, č. k. 1Oboer/60/2013 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 19.08.2014, č. k. 1Oboer/60/2013 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.08.2014, č. k. 1Oboer/60/2013 sa zrušuje.

5. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 20 CoE 466/2011 z 13. septembra 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 19. augusta 2014.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred Ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 19. augusta 2014

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ spolu s návrhom nedoručil splnomocnenie na zastupovanie vo veci namietaného porušenia označených základných práv uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, ktorý je dôvodom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta a zároveň odôvodňuje porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 20 CoE466/2011 z 13. septembra 2012. Sťažovateľ tiež predložil ústavnému súdu splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom *„vo veci porušenia ústavných práv uznesením KS BA zo dňa 13.9.2012, č.k. 20 CoE/466/2011-348“*.

Napriek uvedeným skutočnostiam sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012.

Ústavný súd poukazuje na to, že v sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k sťažnosti nepriložil splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom vo veci namietaného porušenia základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012 a tiež namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Oboer 60/2013 z 13. septembra 2012 napriek tomu, že v petite sťažnosti sa domáha vyslovenia porušenia základných práv práve týmto uznesením krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, ktorý je dôvodom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s vytýkanými nedostatkami sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom slúži okrem iného k tomu, aby bol návrh kvalifikovaný, teda obsahoval aj všetky zákonom predpísané náležitosti tak, aby ho bolo možné predbežne prerokovať. Z rozsiahlej judikatúry ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky,

a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom."

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2015